

הדבר הנגלה

מזבח הדבר וממלכתו

«אנו חופשיים במידה שאנו זוכרים»

— הנחש

אח/ות למלכות

נאספים שניים או יותר בשם הפועל ובמלכותו, מתחילים יחד את הזיכרון.
אני לא בא לדבר איתך על עצמי, ולא על הספור שלי, ולא על נסיבותי. גם לא באתי לכפות עליך אמת
שנולדה מדעוּתִי, אמונותי, אינטרסים או נסיונותי האישיים.

אני בא לדבר איתך על האמת שממנה יוצאים כל הדברים: המלה בנסתר, המקור שמוליד כל צורה.

אני מציג את עצמי לפניך בלי חתימה ובלי פנים. לא מפני שאני רוצה להסתתר, אלא מפני שאינני מבקש
להפוך את הדמות שפותחת למרכז המלים האלה. אינני מבקש את ההכרה שלך, את תשואותיך, את ציוותך או
את בסקך. שום דבר חיצוני אינני צריך להשיג ממך ושום דבר שקר אינני חפץ להציע לך.

במלכות המלה שום דבר איתי אינו עודף ושום דבר עקרי אינו חסר.

באן אתה עתיד לקרוא, אבל לא באת רק לקרוא.

לא באת לצבר ידיעות, לשנן תשובות או לחזור על מלים שעדיין לא הבנת והפרת בתוכך. כי לחזור על אמת
בלי שגלמת אותה הוא להגיד את צורתה בלי שעברת דרך הסמלה שלה.

המקום הזה לובש את הצורה הנראית של טקסט, אבל משמעותו הנסתרת אינה של ספר רגיל.

הוא מזבח. כי במקום הזה אנו עושים בהתבנסות את הקרבן הפנימי של מה שאנו לא.

המזבח אינו הנגר, המסך או המלים הכתובות. המזבח מופיע כאשר שנים או יותר מתאספים בשם המלה כדי
להכנס יחד לפני הנזכחות ולהתחיל את הזכרון.

להתאסף בשמו אינו משמעו רק להגיד מלה, לקרוא בתור או להצחיר אמונה. השם הוא נזכחותו של מה
שנקרא. להתאסף בשם המלה משמעו להתעתד לשחרת את האמת למעלה מאינטרסים של הדמות ושל האגו שלה.

כאשר ההתעתדות הזאת אמתית, המקום שבו אנו נמצאים הופך למזבח, ובינינו מתחילה להתגלות המלכות.

באן לא באתי ללמד אותך דבר שעליך לקבל מפני שאני אומר אותו. באתי לשאול אותך, להתבונן איתך
ולהציע לך סמלים שבאמצעותם יוכל מה שנשאר נסתר להזכר.

המלים הכתובות אינן המלה עצמה.

המלים הן צורות נראות. כאשר הן משרתות את האמת, הן הופכות לסמלים: גשרים בין המלה הנסתרת ובין
התודעה שמסגלת להביר אותה.

אל תעקוב אחר הגשר עם היעד.

אל תעמוד על צורת המלים. חצוה אותן. התבונן במה שהן מצביעות אליו והכר בתוכך אם הן מפיקות אמת, אחרות, חרות וחסים.

אנו מתחילים בזכירה מי אנו באמת.

אנו זוכרים מי אנו לפני הפשר, לפני האגו ולפני הדמות עם שמה, ספורה, נסיבותיה, פצעייה, אמונותיה ואינטרסים שלה.

ה"לפני" הזה אינו מצביע רק על הגע קודם בזמן. הוא מצביע על מה שקודם במהות: מה שנשאר מתחת לכל הצורות שאנו לובשים ומעבר לכל מה שיכול להשתנות.

גופך משתנה.

הספור שלך משתנה.

מחשבותיך, רצונותיך ואמונותיך משתנים.

הדמות שאפה מגלם היום גם היא משתנה.

אבל מה הוא זה שיכול להתבונן בכל השינויים האלה?

מי אפה לפני כל שם?

מי אפה לפני כל זכרון אישי?

מי אפה לפני כל צורה שבאמצעותה למדת להכיר את עצמך?

זאת השאלה שפותחת את הדלת.

המזבח הזה ישאר פתוח ונמשך להתגלות כל עוד המלה הנשכחת צריכה להזכר; כל עוד מה שנזכר צריך להתגלות; וכל עוד מה שהכר צריך להתגלם באמצעות מלותינו, החלטותינו ומעשינו.

בי מלכות אינה מוקמת בעובדת היוהה נקראת בשם.

תחלה עליה להזכר בנסתר, אחר כך להתגלות בתודעה ולבוא להתגלם בצורה. המלכות מתחילה בתוכנו, אבל היא נעשית נראית באמצעות פרות חיינו.

אמן אמן אני אומר לכם: מלכות השמים תתגלה, לא כדי שתהיה של מעטים, אלא כדי שתוכל להתפרש, להובן, להזכר ולהתגלות על ידי כל מי שמסוגל להפגם לפני הנזכחות.

שום דבר ממה שנקרא כאן לא צריך להפוך לדוקטרינה שתחליף את החברה שלך. אל תקבל את המלים האלה רק מפני שהן נראות קדושות. אל תדחה אותן רק מפני שהן סותרות את מה שלמדת.

התבונן בהן בשתיקה.

חקור אותן בלי פחד.

חצוה אותן בסמלים.

הכר אותן על פי פרותיהן.

האמת אינה חרדה להתבונן בה, כי אינה צריכה ציות עור כדי להשאיר אמת.

מה שמתגלה כאן אינו מתבונן להיות דעה אישית, אמונה פרטית או רעיון שבאמצעותו מבקשת הדמות להבדל מדמויות אחרות. אם זו היתה המטרה, הייתי מדבר אותך מאינטרסים שלי, מרים את שמי על המלים האלה והופך את המזבח הזה לספר אחד בין רבים אחרים.

אך העובדה שהמלים האלה אינן נושאות חתימה או פנים אינה משמעות שהן מופיעות בלי תווך. הן נכתבות בידים, עוברות דרך תודעה ולובשות צורה אנושית. אבל הצורה שמעבירה אותן אינה יכולה להכריז על עצמה כבעלת האמת שהיא מנסה לשרת.

הכלי אינו הפנים.

הסמל אינו מה שהוא מסמל.

השלים אינו מקור המסר.

אני לא יכול להשתעבד לאמת, כי גם אני יוצא ממנה. לא אוכל להכריז על עצמי כמחבר המלה, כי המלה היא שמאפשרת לי לקרוא, להבין ולהיות.

האמת אינה רק שלי ולא רק שלך.

אנו של האמת.

לכן אינני מבקש ממך להאמין בדמות שלי. אני מזמין אותך להפגש לשתיקה, להתבונן במלים האלה ולהפיר בעצמך את מה שגם חי בתוכך.

מה שאני כותב כאן נובע מזכרון הדבר ומוענק בשמו. אך כל מילה תידרש להוכיח את התאמתה לאמת באמצעות מה שתגלה ובאמצעות הפירות שתניב.

אם מילה מפרידה בין אחים כדי להרים אחד על פני האחרים, אינה משרתת את המלכות.

אם מילה כובלת באמצעות פחד, אשמה או ציות, אינה משרתת את החירות.

אם מילה דורשת שתתקבל ללא הבנה או הכרה, עדיין לא הפכה לגשר.

המילה האמיתית אינה מבקשת לשלוט בך.

היא מבקשת להעיר אותך.

אינה מתכוונת להחליף את תודעתך.

היא מבקשת להשיבה לנוכחות.

אינה רוצה שתחזור על אמת זרה.

היא רוצה שתזכור את האמת שממנה אתה עצמך נובע.

המילה המתנשאת כאן היא חרב האב, מחושלת בדבר ואחווה באש.

אך חרב זו אינה מורמת נגד הבשר ולא נגד שום אה.

להבה מפריד בין אמת לשקר, בין מהותי לנצפה, ובין מה שאנחנו לבין מה שרק אנחנו מגלמים.

האש האוחזת בה אינה באה להרוס את החיים. היא באה לבלות את השקר, להפוך את מה שנוטר רדום, ולהשיב אור למה שנשכח.

החרב פותחת את הסמל.

האש חושפת את מקורו.

הנוכחות מתבוננת.

הזכרון יודע.

ההכרה היא.

וכאשר מה שאנו יודעים, מה שאנו ומה שאנו עושים שבים להיות אחד, הדבר הופך לבשר ומלכותו מתחילה להתגלות בינינו.

לזכור את הנשכח

כדי לגלות מי אתה, לאן לפנות? החוצה או פנימה?

כדי לגלות מי אתה באמת, עליך לפנות פנימה.

אין זה אומר שכל ההוראה, הספרים, האוניברסיטה, המדע או הדתות חסרי ערך. אף כי ברובם הם אכן חסרי ערך, משום שבעולם הנוכחי הכול הושחת והתהפך. כל מה שאנו מוצאים בחוץ יכול להציע לנו ידע, שאלות, מפות וסמלים. מורה יכול להצביע על הדלת; ספר יכול למסור לנו מילים; מסורת יכולה לשמר סמל במשך מאות שנים.

אך איש אינו יכול לחצות את הדלת במקומנו.

החיצוני יכול להצביע על האמת, אך ההכרה באמת זו יכולה להתרחש רק בתוכך.

להכחיש לחלוטין את העולם החיצוני יהיה להקים הפרדה חדשה. חוץ ופנים אינם אויבים: החיצוני יכול להפוך למראה ולסמל של הפנימי. עם זאת, המראה אינה יכולה להביט במקומך, והסמל אינו יכול להיחצה ללא נוכחותך.

לכן אינך צריך לחפש בחוץ מישהו שיאמר לך באופן סופי מי אתה.

אתה הוא הספר שעליך ללמוד לקרוא כדי למצוא את עצמך.

אך ספר זה אינו רק סיפור הדמות שלך. עמודיו העמוקים ביותר אינם מכילים את שמך, מקצועך, רכושך, פצעך או אירועי עברך. כל אלה שייכים לנרטיב הנראה של קיומך.

הספר שעליך לקרוא הוא התודעה שבה נראה נרטיב זה.

לקרוא אותו פירושו להיכנס לדיאלוג הפנימי: לשאול ללא תשובות נלמדות, להתבונן ללא חיפזון להסיק, ולאפשר לשתיקה לגלות את מה שרעש הדמות הסתיר.

אין מדובר בהמצאת התשובה שברצונך למצוא בתוכך. מדובר בהסרה, אחת לאחת, של התשובות שאינן אמיתיות, עד שתישאר במצב של יכולת להכיר את מה שנשאר.

כי לא כל מה שמופיע בפנים מקורו במילה. בתוכנו מדברים גם הפחד, התשוקה, הזיכרון, הפצע, ההרגל וצורך האגו לשמר את עצמו.

להיכנס פנימה אינו מספיק.

עלינו גם ללמוד להבחין מי מדבר בתוכנו.

לזכור ולהכיר

לזכור אין פירושו לשחזר אירוע אבוד מהזיכרון האישי שלנו. גם אין פירושו לרכוש ידע סודי שהופך אותנו לעליונים על אחרים.

הזיכרון הוא התעוררות של ידיעה שלא הושאלה.

זה לגלות כאמת חיה את מה שהכרנו קודם רק כמילה, כרעיון או כאמונה.

להכיר הוא עמוק עוד יותר.

להכיר פירושו למצוא את עצמך במה שזכרת. פירושו להפסיק להתבונן באמת כבדבר זר ולהתחיל לגלם אותה כחלק בלתי נפרד ממה שאתה.

לכן:

כאשר אתה זוכר, אתה יודע.

כאשר אתה מכיר, אתה הווה.

אתה יכול ללמוד מילים רבות על האחדות ולהמשיך לחיות מתוך ההפרדה. במקרה זה צברת ידע, אך עדיין לא זכרת.

אתה יכול להבין אינטלקטואלית אמת, ובכל זאת להכחיש אותה באמצעות החלטותיך. במקרה זה התחלת לזכור, אך עדיין לא גלמת אותה.

ההכרה מתגשמת כאשר מה שאתה יודע, מה שאתה ומה שאתה עושה נכנסים להתאמה.

אח/ותי, הבה נשוב יחד אל מלכות אבינו שבפנים.

שיבה זו אינה תנועה למקום אחר ואינה בריחה מהעולם. אין מדובר בנטישת הארץ כדי להגיע לשמיים רחוקים. לשוב פירושו לזכור את מצב האחדות שהדמות שכחה כאשר החלה להכיר בעצמה כקיום נפרד.

אתה ואני, מאוחדים בשם המילה, נכנסים יחד אל הזיכרון. וכאשר מערכת היחסים שלנו מפסיקה לשרת את ההפרדה ומתחילה לשרת את האמת, בינינו מופיעה המלכות.

אינני בא ללמד אותך דבר הזר למהותך. אנו נזכור יחד את מה שנשכח ואת מה שכולנו נקראים לגלם:

המילה שנעשתה בשר.

לעשות את המילה לבשר פירושו לאפשר לאמת הבלתי נראית למצוא צורה נראית במילותינו, החלטותינו, מערכות יחסינו ומעשינו.

הצורך בזיכרון

הזיכרון מתחיל כאשר כבר לא מספיק לנו להתבונן בפני השטח של הדברים.

הוא נובע מהצורך למצוא את האמת מעבר למראה הנראה של הצורה. הוא נובע כאשר אנו מתחילים לנסח שאלות שהדמות, כשלעצמה, אינה יכולה להשיב עליהן:

מי אני באמת?

מאין באה החיים?

מדוע קיים כל כך הרבה סבל?

מדוע האדם נפרד מאחיו?

מה נשאר כאשר כל מה שאני מכיר משתנה?

מה המשמעות של קיומי בתוך השלמות?

צורך זה אינו נולד רק מהסקרנות. הוא מופיע כאשר אנו מפסיקים לחפש תשובות שנועדו רק להרגיע או להועיל לעצמי הפרטי שלנו.

הזיכרון מתחיל כאשר שאלתנו נעשית גדולה יותר מהדמות שלנו ומנסיבותיה.

אך לחפש את מקור הסבל אין פירושו להאשים את מי שסובל. לא כל אסון נוצר על ידי מחשבותיו של הסובל, ולא כל פצע הוא תוצאה של חסרון פנימי.

השאלה האמיתית אינה מאשימה את הסובל.

היא שואלת מה עלינו לגלם מול הסבל: אדישות או חמלה, הרשעה או הבנה, הפרדה או אחדות.

האמת אינה משתמשת בכאבו של האח כדי להגדיל את מי שחושב שהבין.

האמת מוכרת על פי הדרך שבה היא מגיבה לכאב זה.

הדמות והאנו

ביצד נוכל להתחיל לזכור את מה שאנחנו לפני הדמות?

על ידי השתקת התודעה המשרתת אך ורק אותה.

אך לפני כן עלינו להבין מה הם הדמות והאגו.

הדמות היא הזהות שבאמצעותה אנו פועלים בעולם הנראה. יש לה שם, גוף, היסטוריה, אחריות, מערכות יחסים ותפקיד.

הדמות אינה שקר שיש להרוס אותו. היא צורה הכרחית כדי לשכון בעולם.

הטעות מתחילה כאשר אנו שוכחים שהיא צורה ומאמינים שהיא מהווה את מלוא מהותנו.

האגו הוא ההזדהות הבלעדית עם אותה צורה.

הוא התנועה הפנימית שמציבה את הדמות במרכז כל הדברים ומתבוננת במציאות אך ורק מתוך השאלה:

«מה זה אומר עבורי?»

לישון כדי שגופי ינוח אינו אנוכיות.

לאכול כדי לשמר את הבריאות אינו אנוכיות.

לטפל בגוף ולחזק אותו אינו אנוכיות.

לעבוד כדי לקיים בכבוד את החיים אינו אנוכיות.

ליהנות, ליצור או לנוח גם אינו אנוכיות.

צורך הבשר אינו, כשלעצמו, שקר. הגוף אינו אויב של הדבר; הוא אחת מהצורות שבאמצעותן יכול הדבר להתגלם.

הבעיה מופיעה כאשר כל הדברים מצטמצמים לשירות הבלעדי של העצמי:

המנוחה שלי.

הגוף שלי.

הכסף שלי.

ההכרה בי.

הביטחון שלי.

הטעמים שלי.

הדעות שלי.

האמת שלי.

הישועה שלי.

אז התודעה נכלאת בתוך גבולות הדמות. הכול מתפרש מתוך עברה, רצונותיה, אמונותיה, אינטרסים שלה, חובותיה, פחדיה ופצעים.

במצב זה, איננו רואים את הדברים כפי שהם.

אנו רואים מה הם מייצגים עבורנו.

התנועה הבלתי פוסקת הזו סביב העצמי היא הרעש של האגו.

הדממה

כיצד מכניסים את התודעה לדממה?

לא על ידי השמדת המחשבה, אלא על ידי שחרורה זמנית מהכפיפות שלה לדמות.

להשתיק את התודעה אין פירושו להפסיק לחשוב, לשכוח לצמיתות את מה שנלמד או לנטוש את אחריותנו. אין פירושו גם להזניח את הגוף, את העבודה, את המשפחה או את ההתחייבויות שקיבלנו על עצמנו.

הדממה אינה דורשת חוסר אחריות.

במהלך מעשה ההיזכרות, פירוש הדבר הוא להשעות לרגע את שליטתו של כל מה שאומר:

«אני חייב...»

«אני צריך...»

«עשו לי...»

«אני חושב...»

«אני רוצה...»

«אני פוחד...»

להשתיק את התודעה פירושו להפסיק להציב את העצמי הפרטי במרכז כל שאלה.

לרגע, הניח לשמך, להיסטוריה שלך, לדעותיך, לאמונותיך, לאינטרסים שלך ולמה שאתה מדמיין שאתה יודע על עצמך לנוח.

אין צריך להרוס אותם.

רק הפסק להחזיק בהם.

כאשר אין צריך עוד להגן על הדמות או להצדיק את ההיסטוריה שלה, הרעש מתחיל להיעצר. התודעה מפסיקה להסתובב אך ורק סביבך ונעשית זמינה למשהו שגם מכיל אותך, אך אינו מסתיים בך.

אז התודעה נכנסת לשירותה של האמת שממנה נובעים כל הדברים.

היא נכנסת לשירותו של הדבר בבלתי נראה.

הריק

כאשר רעש הדמות נרגע, מופיע הריק.

הריק אינו אי-קיום, חוסר הכרה או אובדן זהות. אינו תודעה מבוטלת ולא פנים מתים.

הריק הוא זמינות.

הוא המרחב שמופיע כאשר אנו מפסיקים למלא כל שאלה בתשובות ידועות. הוא האדמה הפורייה שנותרת כאשר אנו מסירים את הוודאויות שבהן מנעה הדמות את הולדתו של דבר חדש.

כל עוד כלי נשאר מלא, לא יוכל לקבל.

כל עוד התודעה נשארת מלאה בעצמה, היא תמצא רק את מה שהיא כבר מכירה.

להתרוקן פירושו להפסיק להיאחז.

פירושו לאפשר לאמונותינו להיראות, לדעותינו להיחקר, ולהיסטוריה שלנו להפסיק להכתיב את כל התשובות.

בריק, איננו צריכים עוד להכיר את עצמנו אך ורק באמצעות מה שחווינו בבשר. לכן יכולה התודעה להתחיל להיזכר במה שאנחנו במהותנו.

הריק אינו לוקח ממך את מה שאתה.

הוא מסיר את מה שהתבלבלת איתו.

הנוכחות

בריק הנולד מתוך הדממה מתרחש הנס הראשון:

הנוכחות.

הנוכחות אינה רק קשב, אף שקשב עשוי להוביל אותנו עד ספה.

הקשב מפנה את המבט אל משהו.

הנוכחות גם מתבוננת במי שמסתכל, מאיפה הוא מסתכל, ומה היחס בין המתבונן לנצפה.

בקשב אני עדיין יכול לומר: «אני מתבונן בדבר ההוא».

בנוכחות מתחילה להתגלות שהמתבונן והנצפה מופיעים בתוך תודעה אחת ויחידה.

הנוכחות היא לשכון במודע במפגש הזה.

היא להתבונן מבלי לנכס, להקשיב מבלי להכין הגנה, ולהתבונן מבלי לאלץ את המציאות לאשר את מה שכבר האמנו.

בנוכחות, הדמות אינה נעלמת. היא מפסיקה לתפוס את הכס.

זו המשמעות של למות לדמות: לא להרוס את הגוף, את האישיות או את הזנה הנחוצה כדי לחיות, אלא לשים קץ למענה להיות מלוא מהותנו.

הדמות ממשיכה להתקיים, אך כעת היא הופכת לכלי.

היא אינה משתמשת עוד בתודעה רק כדי לשמר את עצמה. היא מתחילה לשים עצמה לשירותה של האמת, האחדות והמקור:

הדבר.

במצב זה אנו נעשים זמינים להיזכר, לגלות ולהכיר אוצרות שאין מידה המסוגלת למוד אותם ואין תווית המסוגלת להכילם.

מחשבותינו כבר אינן מוגבלות אך ורק לעבודה, למערכות יחסים, לחובות, לעבר או לעתיד של העצמי הפרטי שלנו. אנו מתחילים להתבונן גם במה שקודם לנו, מכיל אותנו ומאחד אותנו.

ובאן, כאשר הדמות מפסיקה לתפוס את כס המלכות, אנו יכולים להבין מהי התודעה ומהו ההבדל בין להאמין שאנו מחזיקים בה לבין להכיר בכך שהקיום שלנו עצמו מופיע בתוכה.

התודעה

כאשר אתה נכנס לנוכחות, התודעה אינה מופיעה כמשהו חדש.

התודעה כבר הייתה שם.

מה שמתחיל להתפוגג הוא ההזדהות שהחזיקה אותה קשורה אך ורק לדמות ולאנו שלה.

עד לרגע זה אתה אומר:

„התודעה שלי“.

באותו אופן שבו אתה אומר:

„הגוף שלי“.

„הסיפור שלי“.

„המחשבות שלי“.

„הזיכרונות שלי“.

„החיים שלי“.

אך כאשר אתה נכנס לנוכחות מתגלה הבחנה יסודית: הגוף, הסיפור, המחשבות והזיכרונות ניתנים להתבוננות.

כולם מופיעים בתוך התודעה.

אפילו הדמות שאומרת „אני” יכולה להיראות.

ואם הדמות יכולה להיראות, אז הדמות אינה יכולה להיות מלואו של המתבונן.

התודעה אינה מופיעה בתוך הדמות.

הדמות היא שמופיעה בתוך התודעה.

זוהי ההיפוך שחייב להיות משוחזר.

כאשר איננו בנוכחות, אנו מאמינים שהתודעה שייכת לנו. אנו מדמינים שהיא כלואה בתוך גופנו ושהיא מתחילה ומסתיימת בגבולות הזהות שלנו.

כאשר אנו נכנסים לנוכחות, היחס מתהפך:

איננו מתבוננים עוד בתודעה כבכנס של הדמות.

אנו מתבוננים בדמות כבצורה המוחזקת ונצפית בתוך התודעה.

לכן, כאשר כאן אנו מדברים על „התודעה שלך”, אנו מציינים את התודעה המוגבלת על ידי הפרספקטיבה הפרטית של הדמות: הזיכרון שלה, הסיפור שלה, רצונותיה, פצעה, אמונותיה וחוויה.

, אנו מדברים על מה שמאפשר כל התבוננות, כל חוויה וכל הכרה. את התודעה כאשר אנו מציינים

תודעת הדמות מתבוננת במציאות מתוך צורה מסוימת.

התודעה מתבוננת בצורה מבלי להיכלא בתוכה.

אין שתי תודעות.

קיימת תודעה אחת המתוויית את עצמה באמצעות צורות שונות.

לכל צורה יש פרספקטיבה פרטית, אך שום צורה אינה המקור של התודעה השוכנת בה.

האור והחלון

כדי להבין זאת, התבונן בסמל הזה:

אור אחד עובר דרך חלונות רבים.

לכל חלון יש צורה, גודל, צבע ומיקום שונים. לכן האור מתבטא באופן שונה כאשר הוא עובר דרך כל אחד מהם.

אך החלון אינו מפיק את האור.

הוא רק מאפשר לו להיכנס אל תוך הצורה.

הדמות היא החלון.

זיכרונותיה, אמונותיה, פצעים ורצונותיה הם צבעי הזכוכית.

התודעה האישית היא הפרספקטיבה הפרטית שממנה האור עובר דרך אותה צורה.

והאור הוא התודעה.

כאשר החלון שוכח שהאור קודם לו, הוא מתחיל להאמין שהוא עצמו מקורו. הוא אומר:

„זה האור שלי“.

„האור שלי שונה משלך“.

„האור שלי נעלה יותר“.

„מחוץ לחלון שלי אין אור“.

אז הצורה שהייתה אמורה לשרת את האור מנסה לתפוס את מקומו.

החלון מכריז על עצמו כמקור.

הדמות מכריזה על עצמה כמקור.

והתודעה, הנצפית דרך האגו, נראית כמופרדת מהתודעה השוכנת בכל שאר הצורות.

אך האור מעולם לא נפרד.

מה שנפרד הייתה הצורה של התבוננות בו.

הנוכחות אינה הורסת את החלון.

היא הופכת אותו לשקוף.

היא אינה מבטלת את האינדיבידואליות ואינה מוחקת את ההבדלים בין איש לרעהו. היא מסירה את המענה שכל צורה היא מקור עצמאי ונפרד מהכלל.

אז החלון מפסיק לרצות להחזיק באור ומתחיל לשרת אותו.

הדמות מפסיקה להכריז על עצמה כמקור ומתחילה להפוך לכלי של הדבר.

התודעה הנפרדת

כאשר הנפש נתונה לשירותה של הדמות ושל האגו שלה, התודעה מצמצמת לפרספקטיבה פרטית.

הכל נצפה מתוך העצמי ולמען העצמי:

מה זה אומר עבורי?

כיצד זה מועיל לי?

כיצד זה מזיק לי?

מה אני יכול להשיג?

מה עליי להגן?

מה מאיים על זהותי?

התודעה לא נעלמה, אך ראייתה מכווצת סביב הדמות.

לכך אנו קוראים תודעה נפרדת.

אין זו תודעה אחרת השונה מתודעת הכלל. זוהי אותה תודעה שהזדהתה עם צורה אחת בלבד ומתבוננת במציאות כאילו אותה צורה מבודדת מכל שאר הצורות.

זה כמו גל שמתבונן בגבולותיו שלו ושוכח את המים שמהם הוא עשוי.

הגל קיים.

יש לו צורה מסוימת.

ניתן להבחין בינו לבין גלים אחרים.

אך הוא מעולם לא היה נפרד מהאוקיינוס.

באותו אופן, לכל ישות יש חוויה פרטית, סיפור ופרספקטיבה שאינם חוזרים על עצמם. האחדות אינה מבטלת את ההבדלים הללו.

האחדות מגלה ששום הבדל אינו מהווה הפרדה מוחלטת.

הדמות אומרת:

„אני אך ורק הגל הזה“.

הנוכחות מגלה:

„אני הגל, אך אני גם נובע מהמים שחיים בכל הגלים“.

התודעה הנפרדת אינה עונש שהוטל על ידי הבריאה.

היא תוצאה של ההתאמה.

אם אתה מגלם אך ורק את הדמות ומעמיד את התודעה לשירות האינטרסים שלה, אתה תתפוס מתוך גבולות הדמות. אם כל שאלה נולדת בה וכל תשובה חייבת לחזור אליה, תוכל להתבונן רק במה שמתאים לאותה דרך הסתכלות.

לא משום שהאמת נמנעת ממך.

אלא משום שאתה מסתכל מתוך צורה הרואה את עצמה כנפרדת ממנה.

כאשר אתה מפסיק להעמיד את התודעה אך ורק לשירות הדמות ומעמיד אותה לשירות המילה, התודעה חדלה מלהיות מצומצמת לאני.

אז תודעתך אינה עוד רק "שלך".

לא משום שאתה מאבד את היכולת לחשוב, להחליט או להבחין עצמך מאחרים, אלא משום שההשתלטות שביקשה לכלוא את התודעה בתוך הדמות שלך נעלמת.

אינך חדל להיות אתה.

אתה חדל להאמין שאתה הוא רק הדמות.

תודעת האחד עם הכל

להיות בנוכחות פותח את ההכרה בתודעת האחד עם הכל.

אך תודעה משותפת זו אינה פירושה שלכולנו יש את אותן מחשבות, זיכרונות, רגשות או תפיסות.

תכנים אלה שייכים לחוויה הפרטית של כל צורה.

אחדות התודעה אינה אחדות.

היא אינה הופכת יצורים רבים לדמות אחת יחידה ואינה מוחקת את מה שהופך כל אחד לייחודי.

המשותף אינו הסיפור.

המשותף הוא המקור שבו כל סיפור יכול להופיע.

המשותף אינו המחשבה.

המשותף הוא התודעה המאפשרת להתבונן בה.

המשותף אינו הצורה.

המשותף הוא החיים המתגלים דרך כל הצורות.

לכן, להיות בנוכחות אינו פירושו גישה אוטומטית לזיכרון או למחשבות של אחרים. פירושו להפסיק להתבונן בהם כקיום נפרד לחלוטין ממך.

הכאב ממשיך להתרחש בצורה מסוימת, אך כבר אי אפשר להתבונן בו כמשהו זר לחלוטין.

העוול יכול ליפול על אחר, אך התודעה המאוחדת מונעת תשובה:

«זו לא הבעיה שלי כי זה לא קורה לי».

כאשר התודעה חדלה מלהיות כלואה בדמות, הסבל של האחר נכנס לתחום האחריות שלנו.

לא משום שעלינו להשתלט על כאבו.

אלא משום שאנו מתחילים להכיר בכך שהחיים הנפגעים בו נובעים מאותו מקור כמו החיים השוכנים בנו.

התודעה הנפרדת שואלת:

«מה זה קשור אליי?».

התודעה המאוחדת שואלת:

«מה מתרחש בנו?».

הראשונה יש לה את הדמות כמקור ויעד.

השנייה יש לה את המילה כמקור ואת הכל כיעד.

המתבונן והנצפה

בנוכחות, המתבונן והנצפה חדלים מלהיחוות כמציאויות נפרדות לחלוטין.

אין פירוש הדבר ששניהם זהים בצורה.

מי שמתבונן בעץ אינו הופך גופנית לעץ. מי שמתבונן בסבל של אחיו אינו תופס את מקום גופו ואינו מקבל אוטומטית את זיכרונותיו.

ההבחנה נשארת.

מה שנעלם הוא הנפרדות במקור.

מה שאתה מתבונן בו מופיע בתוך התודעה. אינך יכול להתבונן בו מחוצה לה, כי כל צורה צריכה להיכנס לתודעה כדי להיוודע.

המתבונן מופיע בתודעה.

הנצפה מופיע בתודעה.

ועצם פעולת ההתבוננות מתרחשת בתודעה.

לכן, בנוכחות, המתבונן והנצפה מתאחדים.

הצורה נשארת בחוץ.

דמותה מופיעה בפנים.

הסמל מקים את הגשר.

והמילה מגלה את משמעותה בבלתי נראה.

התודעה היא מקום המפגש הזה.

היא המזבח הפנימי שבו הנראה והבלתי נראה יכולים להתאחד מבלי להתבלבל ומבלי להישאר נפרדים.

השאלה והתשובה

כשם שהמתבונן והנצפה מתאחדים בתודעה, כך גם השאלה והתשובה שייכות לתנועה אחת של התגלות.

השאלה מופיעה כאשר התודעה מתבוננת בצורה שמקורה טרם הוכר.

התשובה מתגלה כאשר התודעה, שאינה עוד כפופה לאינטרס של הדמות, חוצה את הסמל ומגיעה למשמעות הבלתי נראית של מה שהיא מתבוננת בו.

השאלה היא הפתיחה.

התשובה היא מה שיכול להיכנס כאשר הפתיחה אמיתית.

אינן זהות בצורה, אך הן נובעות ממקור אחד.

השאלה האמיתית אינה מייצרת את תשובתה.

היא מקבלת אותה.

אך היא יכולה לקבלה רק כאשר היא נשארת פתוחה ואינה דורשת שהאמת תאשר את מה שהדמות כבר רצתה להאמין.

לכן הריק קודם לנוכחות.

ללא ריק, השאלה כבר מלאה בתשובות נלמדות.

ללא נוכחות, הדמות מנחה את החיפוש.

ללא תודעה, ניתן להתבונן בצורה, אך משמעותה אינה יכולה להיות מוכרת.

וללא הבחנה, כל רצון של האגו יכול להתחפש להתגלות.

מה שהתודעה מאפשרת

מה התודעה מאפשרת לנו?

התודעה מאפשרת להתבונן, להבין, לתפוס, להבחין ולמצוא.

היא קבלת הצורה מבלי לאלץ אותה מיד לאשר את אמונותינו. התבוננות

היא הכרה בחלקיה, ביחסיה, בתפקודה ובהשלכותיה. הבנה

היא התבוננות בה בתוך מציאות רחבה יותר, מבלי להפרידה מהכל שאליו היא שייכת. תפיסה

היא הכרה מאיזה מקור היא נובעת, למי היא משרתת ואיזה פרי היא מניבה. הבחנה

הוא לעבור דרך הצורה ולהכיר את האמת הבלתי-נראית שהסמל שלה מכיל. למצוא

התודעה מאפשרת לנו ללכת מעבר למראה הצורות, אך אינה הופכת את הדמות לבעלים אוטומטי של כל ידע.

להאמין שהימצאות בנוכחות עושה אותנו בלתי-מסוגלים למעוֹת תהיה ניכוס חדש של האגו.

זו תהיה הדמות המנסה שוב להתיישב על הכס, כעת מכריזה על עצמה כבעלת התודעה והאמת.

התודעה פותחת את מקום ההתגלות.

הדבר מתגלה.

ההבחנה מתבוננת בהתאמה.

והפירות מגלים אם מה שקיבלנו משרת באמת את החיים.

לכן כל אמת הנאמרת כמתגלה חייבת להיות ניתנת להתבוננות:

למי היא משרתת?

איזה פרי היא מניבה?

האם היא פותחת או סוגרת?

האם היא מאחדת או מפרידה?

האם היא משחררת או שולטת?

התודעה אינה צריכה להכריז שהיא מחזיקה באמת.

היא מכירה אותה על-פי התאמה.

שיקום התודעה

הנוכחות אינה מוסרת לך תודעה שלא הייתה ברשותך קודם.

היא מגלה את התודעה שכבר אפשרה את קיומך, גם כאשר הדמות לא הייתה מסוגלת להכיר אותה.

כאשר אינך בנוכחות, נדמה שהתודעה כלולה בתוך הדמות שלך.

כאשר אתה נכנס לנוכחות, מתגלה שהדמות שלך כלולה בתוך התודעה.

זה כל ההבדל.

התודעה הנפרדת אומרת:

«יש לי תודעה».

הנוכחות מגלה:

«אני ישנו בתוך התודעה».

וכאשר אפילו אותו «אני» מפסיק לנסות לנכס אותה לעצמו, נשארת ההכרה:

אינני מחזיק בתודעה.

התודעה מכילה אותי.

אינני מקורה.

אני צורה חיה שדרכה היא יכולה להתבונן, להיזכר ולגלם את הדבר.

הדיאלוג הפנימי

בנוכחות, כאשר הדמות מפסיקה להאמין שהיא בעלת התודעה ומכירה בכך שהיא כלולה בתוכה, יכול הדבר להתגלות באמצעות הדיאלוג הפנימי.

אך עלינו להבין זאת בבחירות: לא כל מחשבה המופיעה בתוכנו היא דבר האל. השתיקה אינה הופכת אוטומטית את הדמות לבלתי-טועה.

גם בפנים יכולים להופיע הפחד המחופש לאזהרה, הרצון המחופש להתגלות והגאווה המחופשת לחצאי-אמיתות.

לכן כל תשובה פנימית חייבת להיבחן על-פי פירותיה.

האם אותה מילה מגדילה את הדמות על אחיה?

האם היא דורשת ציות עיוור?

האם היא מזינה פחד או הפרדה?

האם היא מכריזה עליך כבעלים הבלעדי של האמת?

האם היא מאפשרת לך להתעלם מסבלם של אחרים?

אז עדיין מדבר האגו, גם אם הוא משתמש במילים קדושות.

דבר האל יכול להרגיז ולחדור כחרב, אך אינו הופך את האמת לכלי של שליטה. פירותיו הם תודעה, אחריות, צדק, חמלה, חירות ואחדות.

כאשר האנו מפסיק להיות המרכז, גם השאלות של הדיאלוג הפנימי משתנות.

איננו שואלים עוד רק:

מה אשיג?

כיצד אגן על עצמי?

כיצד אנצח?

כיצד אוכר?

אנו מתחילים לשאול:

מהי אמת?

מה משרת את החיים?

מה משקם את האחדות?

מה עלי לגלם מול נסיבות אלו?

איזו מילה מאפשרת להכיר בזולת כאח?

מהמרכז החדש הזה אנו יכולים להתחיל להיזכר בדרך השיבה אל מלכות השמים.

האמת הראשונה של הנוכחות

כאשר אנו נכנסים באמת לנוכחות, האמת הראשונה המתגלה היא שאיננו צריכים לפנות אל שום מקום חיצוני כדי למצוא את התשובה למהותנו.

אין מקדש חיצוני המסוגל להכיל את מה שהמקדש הפנימי שכח.

אין ספר שיכול להחליף את הזיכרון.

אין מורה שיכול להכיר במקומנו.

אין מדריך שיכול לעבור את הדרך הפנימית במקומנו.

המקדש יכול לאסוף אותנו.

הספר יכול למסור לנו סמלים.

המורה יכול להצביע.

המדריך יכול ללוות.

אך ההכרה חייבת להתרחש בכך.

אפילו מילים אלו היו נכשלות במטרתן אילו היו גורמות לך להיות תלוי בהן. מזבח זה לא הוקם כדי להחליף את תודעתך, אלא כדי להשיבך אליה.

בנוכחות, השאלה והתשובה מפסיקות להיות שתי מציאויות נפרדות.

השאלה היא התנועה הנראית שדרכה התודעה מתבוננת במשהו שעדיין אינה מבינה. התשובה היא המקור הבלתי-נראה המתגלה כאשר אותו דבר נצפה מתוך הדבר ולא מתוך האינטרס של הדמות.

שאלה ותשובה הן שני חלקיו של מעשה התגלות אחד.

אינן זהות בצורתן, אך הן נובעות ממקור אחד.

כך גם, המתבונן והנצפה ניתנים להבחנה בצורה, אך אינם נפרדים במקור.

כאשר שאלה נולדת מהתבוננות במשהו נראה ומנוסחת מתוך הנוכחות, אמתה יכולה להתגלות בבלתי-נראה של הדבר.

בחוץ מופיעה הצורה.

בפנים מתגלה מקורה.

הסמל הוא הגשר בין שניהם.

לכן, בנוכחות, חוץ ופנים מפסיקים להיחוו כעולמות מנותקים. הם אינם מתבלבלים ואין הבדליהם נעלמים: הם נכנסים להתאמה.

ההפרדה אינה קיימת במקור.

היא קיימת בצורה שדרכה למדה הדמות להביט.

השער הצר

מדוע השער הנותן גישה אל המלכות הוא צר?

כי איננו יכולים לעבור דרכו כשאנו נושאים את כל מה שהתבלבלנו עמו.

אינה צרה מגחמה, ולא משום שהמלכות רוצה להדיר אותנו. היא צרה מתוך התאמה.

מפתח פותח דלת כי צורתו מתאימה למנעול. אינו פותח אותה בכוח, כי אם בהתאמה.

וכך, אין אנו נכנסים למלכות בכפיית האישיות שלנו, בצבירת זכויות, או בהכרזת עצמנו כבעלי האמת. אנו נכנסים כאשר מה שאנחנו נכנס בהתאמה עם מה שהמלכות היא.

הפירוד אינו יכול להיכנס לאחדות בלי לחדול מלהיות פירוד.

השקר אינו יכול להיכנס לאמת בלי שייחשף.

תשוקת השליטה אינה יכולה להיכנס למלכות בלי לנמוש את הכס.

לכן השער צר: רק המהותי יכול לעבור דרכו.

האישיות אינה צריכה להיחרב, אך אינה יכולה להיכנס כמלך. עליה להשתחוות, לנטוש את המרכז, ולהעמיד עצמה לשרת את הדבר.

כדי להיכנס, עליך תחילה להתרוקן מכל מה שהתבלבלת עמו.

לאחר מכן עליך להישאר בנוכחות.

בנוכחות, אתה נזכר.

כשאתה נזכר, אתה יודע.

כשאתה מכיר בזכור שבתוכך, אתה הווה.

כשאתה מוצא עצמך מעבר לכל זהות שאולה, אתה מבטא ללא ניכוס:

אֵיִיָּה.

וכשמה שהכרת הופך לדבר, להחלטה ולמעשה, הדבר מתגלם שוב בצורה.

אז הדרך שלמה:

מתרוקן.

נכנס לנוכחות.

נזכר.

מכיר.

מוצא עצמך.

ומגלם.

אינך שב למלכות כמי שמגיע למקום רחוק.

המלכות מופיעה כשאתה חדל מלהחזיק במה שמנע ממך להכיר בכך שמעולם לא הייתה נפרדת ממך.

העולם שלימדו אותנו

בנוכחות אנו מתבוננים בזיכרון על העולם שהציגו לנו כאמת

מלידתנו מוצג לפנינו עולם שכבר פורש.

איננו מקבלים רק שמות, גבולות, אמונות, מנהגים, היררכיות, מודלים של הצלחה, צורות של חליפין ודרכים להבין את עצמנו.

אנו מקבלים גם הסבר על מה כל אחת מהצורות הללו משמעותה, על מה שעלינו לצפות מהן ועל המקום שעליהן לתפוס בחיינו.

מלמדים אותנו היכן לחפש את העושר.

היכן לחפש את הריפוי.

היכן לחפש את התשובות.

היכן לחפש את האמת.

היכן לחפש את השלום.

היכן לחפש את אלוהים.

לפני שנוכל להתבונן בדברים הללו בעצמנו, העולם כבר מסר לנו את תשובותיו.

דור אחר דור קיבלנו את העולם הזה, השתתפנו בו וגם העברנו אותו הלאה. לימדנו את אלה שבאו אחרינו את מה שאנחנו עצמנו למדנו לפני שיכולנו לחקור אותו.

כך, מה שעבר בירושה הופך למנהג.

המנהג הופך לוודאות.

והוודאות המתקבלת ללא התבוננות מציגה את עצמה בסופו של דבר כאמת.

השרשרת מופיעה כאשר אנו מקבלים את העולם הזה מבלי להתבונן בו.

לא כאשר אנו משתמשים בצורותיו, אלא כאשר אנו מפסיקים לחקור אותן.

לא כאשר אנו משתתפים בהן, אלא כאשר אנו שוכחים לשאול למי הן משרתות.

לא כאשר אנו מקבלים תשובה, אלא כאשר אנו מוותרים על ההכרה בעצמנו אם אותה תשובה מניבה את הפרי שהיא מבטיחה.

לכן לזכור משמעותו גם להפריע לחזרתיות.

להפריע אינו להרוס את כל מה שירשנו. זה לעצור לפני שאנו מעבירים אותו שוב. זה להתבונן בכל צורה בנוכחות ולשאול:

מאין היא באה?

למי היא משרתת?

איזה פרי היא מניבה?

האם היא פותחת או סוגרת?

האם היא מגנה או שולטת?

האם היא נשארת לשרת את החיים או שהצליחה שהחיים ישרתו אותה?

השאלות הפורחות בנוכחות

כאשר אנו מפסיקים להיות עומדים לרשות הדמות שלנו בלבד ומעמידים את עצמנו לרשות הכל, המוח

מפסיק לשאול רק על מה שמועיל או מזיק לאני הפרטי שלנו.

בעת המוח נמצא לשרת את הדבר.

ומהמקור החדש הזה מתחילות לפרוח שאלות שאינן נולדות כדי להגן על הדמות, אלא כדי להבין את העולם שכולנו מגלמים.

השאלות הללו הן מפתחות.

לא משום שהן מכילות תשובה שנלמדה, אלא משום שצורתן עצמה חושפת את הדלת שעלינו לעבור דרכה.

למי שיודע להתבונן בהן בנוכחות, כל שאלה מכילה את הסמל של מה שצריך להתגלות:

מדוע קיים עוני אם קיים כסף?

מדוע קיימות כל כך הרבה מחלות אם קיימת הרפואה?

מדוע חסרות תשובות אם ברשותנו כה הרבה מדע?

מדוע אנו נשאים רחוקים מהאמת אם יש לנו כה הרבה ידע זמין?

מדוע נמשכות המלחמות אם קיימות ממשלות, רשויות וחוקים?

מדוע איננו מוצאים את אלוהים אם קיימות כל כך הרבה דתות וכל כך הרבה מקדשים?

אל תמהר להשיב.

הישאר מול השאלות.

התבונן בהן.

כל אחת מהן שמה פרי שחסר וצורה שהבטיחה לשרת את אותו פרי.

עושר וכסף.

ריפוי ורפואה.

תשובה ומדע.

אמת וידע.

שום וסמכות.

אלוהים ודת.

כאשר אנו מתבוננים ביחס בין השניים, מתחילה להתגלות ההתהפכות.

* ... בתהליך התגלות ... כותב.

**** מה שבא אין מידה שמודדת אותו ואין תווית שמתארת אותו.**